

Izajasz 19

Brzemie Egiptu

„Biada tym, którzy zstępują do Egiptu po pomoc, polegają na koniach i ufność pokładają w wozach wojennych, że liczne, i w jeźdźcach, że bardzo silni, lecz nie patrzą na Świętego Izraelskiego i nie szukają Pana.” – Izaj. 31:1

Rozdziały od 13 do 23 księgi proroka Izajasza zawierają szereg prorocstw, „brzemion”, wymierzonych przeciwko narodom otaczającym Izrael podczas panowania królów Uzjasza, Jotama, Achaza i Hiskiasza. Brzemie Egiptu, siódme w kolejności, jest tematem rozdziału 19.

Hebrajskie słowo, z którego przetłumaczone zostało określenie „brzemie”, oznacza przymusową odpowiedzialność. W podobnym znaczeniu użyte jest ono w proroctwie Jeremiasza, 23:33i: „A gdy pytać się będzie ciebie ten lud albo prorok, albo kapłan, mówiąc: Jakie brzemie zapowiada Pan? Wtedy im odpowiedz: Wy jesteście moim brzemieniem, lecz Ja was zrzucę – mówi Pan”. Określenie „brzemie” jest silniejsze niż słowo „proroctwo”, ponieważ kiedy „brzemie” raz zostało włożone na proroka, jego absolutnym obowiązkiem było przekazanie tych słów. Profesor Strong uważa, że słowo to pojawiało się często w powiązaniu ze śpiewem, a Brown, Driver i Briggs jako jedna z jego definicji podają, że miało ono znaczenie „podnoszenia na duchu”. Tym samym chociaż często utożsamiane z prorocstwami głoszącymi zniszczenie, „brzemiona” Izajasza mają także jasną stronę, ponieważ wypowiedziane były przeciwko wrogom Izraela. Mimo iż część tych krajów była w tym czasie sprzymierzeńcami Izraela, to jednak sojusze te wynikały z czystego oportunistycznego i nie można było na nich polegać. Tym samym zawołanie „biada” pojawiające się w naszym tematowym wersecie, jest zapowiedzią kary bożej za błędy jego ludu, który winien polegać raczej na nim, niż na politycznych układach.

Sąd nad Egiptem – Izaj.19:1-4

Wypowiedź o Egipcie. Oto Pan jedzie na szybkim obłoku i przychodzi do Egiptu. Drżą przed nim bałwany egipskie, a serce Egipcjan truchleje w ich piersi. I podjudzę Egipt przeciw Egiptowi, tak że walczyć będzie brat z bratem i bliźni z bliźnim, miasto z miastem, królestwo z królestwem. I upadnie Egipcjanom duch w ich piersi, i ich zamysł unicestwię. Wtedy radzić się będą bałwanów i zaklinaczy, duchów zmarłych i wróżbiarzy. I wydam Egipt w moc srogiego pana, i król potężny będzie nad nimi panował, mówi Wszechmocny,

Pan Zastępów.

Możliwe, że prorocstwo to znalazło swoje literalne wypełnienie w czasach Izajasza, lecz jego główne przesłanie dotyczy przyszłości. Zupełna anarchia opisana w tych wersecach znajduje odzwierciedlenie w innych proroctwach dotyczących czasów końca (Ezech. 38:21).

Panem opisanym w tym proroctwie jest Jehowa. Chociaż jest on opisany jak gdyby podróżował do Egiptu, to jednak hebrajskie słowo przetłumaczone jako „obecność” [w ang. przekładzie Biblii fragment „drżą przed nim bałwany egipskie” oddany został jako „bałwany egipskie drżą w jego obecności” – przyp. tłum.] (*paniym*, numer 6440 w Konkordancji Stronga) nie oznacza obecności jako takiej, ale raczej zwracanie twarzy w czymś kierunku. Odpowiada to greckiemu określeniu *prosopon* (numer 4384 w Konkordancji Stronga), jakie użyte zostało w zapisie Dz. Ap. 3:19-20: „Prze-to upamiętajcie i nawróćcie się, aby były zgładzone grzechy wasze, aby nadeszły od [twarzy] Pana czasy ochłody”.

Słowo „szybki” przetłumaczone zostało z hebrajskiego *qal* (numer 7031 w Konkordancji Stronga), które oznacza „lekki”. Ponieważ lekkie, białe chmury zawierają mniej wilgoci, uważano je za „szybkie” chmury. Podobne określenie znajdujemy w Księdze Objawienia 14:14, gdzie czytamy: „I widziałem, a oto biały obłok, a na obłoku siedział ktoś podobny do Syna Człowieczego, mający na głowie swojej złotą koronę, a w ręku swym ostry sierp”.

Wszystko to sugeruje związek pomiędzy „obecnością”, lub zwróconą twarzą Jehowy, a drugą obecnością Jezusa Chrystusa. Celem ponownego zwrócenia uwagi Jehowy na sprawy ziemskie jest dopełnienie sądu. W tym kontekście, Egipt przedstawia świat, a zwłaszcza świat Chrześcijański (Obj. 11:8). Pierwszym objawem tej zmiany stanu rzeczy jest obawa i ucisk. Taki stan zgodny jest

ze słowami Jezusa, zapisanymi w ew. św. Łukasza, 21:25-26: „I będą znaki na słońcu, księżycu i na gwiazdach, a na ziemi lęk bezradnych narodów, gdy zahuczy morze i fale. Ludzie omdlewać będą z trwogi w oczekiwaniu tych rzeczy, które przyjdą na świat, bo moce niebios poruszają się.”

W czasach wyjścia narodu Izraelskiego z ziemi egipskiej, Egipcjanie uciekali się do swych bogów i nadnaturalnych zjawisk czynionych przez ich magików. Przypomina to słowa apostoła św. Pawła, który tak opisywał wydarzenia towarzyszące drugiemu przyjściu Jezusa: „A wtedy objawi się ów niegodziwiec, którego Pan Jezus zabije tchnieniem ust swoich i zniweczy blaskiem przyjs-

cia swego. A ów niegodziwiec przyjdzie za sprawą szatana z wszelką mocą, wśród znaków i rzekomych cudów” (2 Tes. 2:8-9). Cudowne zjawiska opisywane tutaj to „znaki i rzekome cuda”, a nie prawdziwe cuda. Ilustracja ta wydaje się szczególnie odpowiadać sytuacji jaka miała miejsce w Egipcie, gdy magowie czynili nadzwyczajne rzeczy sprzeciwiając się Mojżeszowi.

Okrutnym panem i srogim królem, który kieruje uczynkami owych cudotwórców Chrześcijaństwa, jest sam Szatan, próbujący zdobyć się na ostatni wysiłek przed swym wygnaniem na tysiąc lat (Obj. 20:1-4).

Plagi - Izaj. 19:5-10

I wyciekną wody Nilu, a Rzeka do cna wyschnie. I będą cuchnąć kanały, spłycieją i wyschną rzeki Egiptu, trzcina

i sitowie zwiędną. Zniknie wszystko sitowie na brzegach Nilu i wszystkie zasiewy nad Nilem uschną, zostaną rozwiane, nie będzie ich. I będą narzekać rybacy i skarżyć się wszyscy, którzy zarzucają w Nilu wędkę, a ci, którzy rozciągają sieć w wodzie, omdleją z wycieńczenia. Roszarnicy będą rozpaczać, zbledną międlarki i tkacze. Włókniarze będą przygnębieni, zamuceni wszyscy najemnicy.

Gdy magowie faraona zostali odparci cudami uczynionymi przez Mojżesza, na Egipt zesłane zostały plagi. W podobny sposób Izajasz opisuje zwrócenie twarzy Pana, któremu towarzyszy seria plag lub tragicznych wydarzeń, jakie dotkną sama ziemię. Plagi opisane przez Izajasza koncentrują się w delcie Nilu. Hebrajskie określenie *matsowr* (numer 4693 w Konkordancji Stronga, w liczbie pojedynczej, w liczbie mnogiej *mizraim*, co oznacza dwa Egipty) oznacza bezpośrednio „deltę Egiptu”. Tym samym, wspomniane „kanały” oznaczają siedem odnóg rzeki Nil.

Opisane katastrofy dotknęły cztery podstawy egipskiej gospodarki:

1. Produkcję papieru – Egipt słynął z wysokiego poziomu literatury, a Biblioteka Aleksandryjska stała się największą księżnicą starożytnego świata, gromadząc ponad czterdzieści tysięcy woluminów. Tym samym, produkcja papieru z papieru była istotną gałęzią handlu.

2. Rolnictwo było podstawą gospodarki. Gdy Nil przestawał wylewać, system irygacyjny nawadniający pola uprawne w całej Delcie przestawał działać.

3. Rybołówstwo – zarówno łowienie ryb w Nilu jak i w Morzu Śródziemnym stawało się utrudnione, z powodu plag

4. Handel tkaninami – starożytny Egipt posiadał wysoko rozwinięty handel tkaninami. Z czystego lnu produkowano szaty zwane kalasiris, podobne do japońskiego kimono, a następnie eksportowano.

Skutkiem wszystkich tych czynników była całkowita zaćpa gospodarcza. Podobny mechanizm w czasie drugiego przyjścia zobrazowany jest w szóstej pladze w Księdze Objawienia, w czasie której wody rzeki Eufrat, już nie Nilu, wysychają (Obj. 16:12-16).

Książęta Soanu - Izaj. 19:11-17

Ach, jak głupi jesteście, książęta Soanu. Mądrzy doradcy faraona to radcy głupi! Jak możecie mówić do faraona: Jestem synem mędrców, potomkiem prastarego rodu królewskiego? Gdzie są twoi mędrzy? Niech ci powiedzą i objawią, co Pan Zastępów postanowił o Egipcie. Zgłupieli książęta Soanu, obalamuceni są książęta Memfis, na manowce sprowadzili Egipt naczelnicy jego okręgów. Pan wylał wśród nich ducha obłądzenia, i oni na manowce sprowadzili Egipt we wszelkim jego działaniu, że jak pijany tarza się w swoich wymiocinach. I Egipt nie dokona żadnego dzieła z tych, których dokonuje razem głowa i ogon, palma i sitowie. W owym dniu będzie Egipt podobny do kobiet, będzie drżał i bał się, gdy Pan Zastępów podniesie swoją rękę i potrząśnie nią nad nim. A ziemia judzka stanie się dla Egiptu postrachem: ilekroć kto wspomni mu o niej, będzie drżał z powodu planu Pana Zastępów, który On o nim obmyślił.

Soan to hebrajska nazwa miasta Tanis, ważnego ośrodka władzy w północno – wschodniej Delcie. Tanis było stolicą Egiptu w okresie od XXI do XXIV Dynastii, kiedy to stolica została przeniesiona do Memfis (ok. 725 r. p. n.e.). W końcowym okresie tego przedziału czasu musiało powstać omawiane proroctwo Izajasza.

Słowo Noph to inna forma nazwy Memfis, co wskazuje na to, że w tym czasie miasto to zyskiwało na znaczeniu. Książętami Noph byli Kuszycki, bracia Shabaka i Piye, którzy podbili Egipt od południa. Tym samym, Izajasz prorokuje przeciwko egipskiej XXIV Dynastii i jej Kuszyckim lub Nubijskim następcom. W 701 r. p. n. e. Shabaka łączy swe siły wraz z Hiskiaszem, królem judzkim, aby odeprzeć asyryjską agresję z północy. Wojnę tę wygrywają Asyryjczycy, jednakże nie byli oni w stanie zająć Jerozolimy. Proroctwo Izajasza wskazuje, że Jehowie nie podobał się ten sojusz i ukarał Egipt gospodarczą recesją. Ogromny strach jaki zapanował później w Egipcie wywołany był nie podbojem Egiptu przez Asyrie (co z resztą stało się faktem około pół wieku później), lecz pogłoskami o rozwoju asyryjskiej kampanii przeciwko Judzie. Obraz ten ma swoje odpowiednie odniesienie w naszych czasach, gdy wszelkie próby tworzenia koalicji mających na celu sprzeciwianie się rozwojowi Królestwa Chrystusowego skazane są na porażkę (Izaj. 8:12-13).

Historia pięciu miast - Izaj. 19:18

W owym dniu będzie w ziemi egipskiej pięć miast, które będą mówić językiem kananejskim i przysięgać na Pana Zastępów; jedno z nich zwą Ir – Heres.

Rozdział ten kończy się seria przepowiedni, odnoszących się do „owego dnia”. Proroctwa te wyraźnie tworzą pewien podział czasowy wewnątrz tego rozdziału i odnoszą się nie do czasu podbojów asyryjskich, lecz do okresu o wiele późniejszego, gdy Bóg znów zaprowadzi dobrobyt w ziemiach zarówno Izraela jak i Egiptu. Uważamy, że proroctwa te odnoszą się do końcowego okresu drugiego przyjścia Jezusa Chrystusa.

Pięć miast egipskich, o których jest mowa, to najprawdopodobniej Bubatis (stolica XXII Dynastii w latach 945 do 730 p. n. e.), Tanis (stolica XXII i XXIII Dynastii, w latach 817 do 730 p. n. e. oraz XXIV Dynastii w latach 720 do 714 p. n. e.), Per Ramesu (wcześniej znane jako Avaris, jedno

z najważniejszych miast tamtego okresu), Memfis (stolica XXV Dynastii w latach 716 do 656 p. n. e.) oraz Heliopolis (inaczej On, miasto kapłańskie).

Nie jest jasne, czy określenie „język kananejski” odnosi się do języka hebrajskiego, jednakże wszystko na to wskazuje. Tym samym, język ten przedstawiałby „czysty język” Królestwa Chrystusowego, ogarniającego świat za pośrednictwem odnowionego Izraela (Sof. 3:9).

Manuskrypty różnią się od siebie pod względem bliższego zdefiniowania miasta

o którym mowa w 18 wersecie, Ir-Heres, określając go jako „miasto zniszczenia” albo jako „miasto słońca”. Jeżeli właściwe jest określenie „miasto zniszczenia”, oznaczałoby to, że religijne elementy obecnego społeczeństwa skazane są na zniszczenie. Jeżeli natomiast chodziłoby tu o „miasto słońca”, sugerowałoby to, że obecna religia zostanie zastąpiona przez nawrócenie do miasta „słońca sprawiedliwości”, które wszędzie z „uzdrowieniem na swoich skrzydłach” (Mal.3:20).

Ołtarz i słup - Izaj. 19:19-22

W owym dniu stanie w ziemi egipskiej ołtarz Pana i słup pamiątkowy Pana na jego granicach. I będzie znakiem i świadkiem Pana Zastępów w ziemi egipskiej, gdy będą wołać do Pana z powodu gnębicieli, wtedy pośle im wybawiciela; on ujmie się za nimi i wyratuje ich. Wtedy objawi się Pan Egipcjowi i Egipcjanie poznają w owym dniu Pana, i będą przynosić ofiary krwawe i ofiary z pokarmów, i będą składać Panu śluby i spełniać je, a gdy Pan będzie smagał Egipt, smagał i leczył, wtedy nawrócą się do Pana, a On da im się ubłagać i uleczyć ich.

Przeprowadzka nowej dynastii do Memfis spowodowała przeniesienie stolicy państwa na południowy kraniec delty Nilu, gdzie przebiegała

granica pomiędzy dolnym a górnym Egiptem. Miejsce to miało być zaznaczone za pomocą słupa i ołtarza. Ołtarz wskazywał na miejsce oddawania czci, podczas gdy słup służył zwykle jako pomnik lub znak graniczny.

Budowla taka istnieje około 16 kilometrów na północ od Memfis, a jest nią Wielka Piramida w Gizie. Konstrukcja ta wzniesiona została ponad 1300 lat przed wypowiedzeniem tego proroctwa i służy obu wskazanym celom. Stojąc w wierchołku Delty Nilu wyznacza granicę pomiędzy górnym i dolnym Egiptem. Różni się także znacząco od innych piramid, budowanych z przeznaczeniem na grobowce faraonów. Wielka Piramida to pomnik ku czci stwórcy wszechświata, którego plan naszkicowany został w rozkładzie kamiennych korytarzy i komór.

W dniu, w którym Wielka Piramida odkryje światu swe przesłanie, służyć będzie jako miejsce poświęcone czci Jehowy. Ci, którzy pojmują jej przesłanie względem tego planu, przyniosą sobie jako żywe ofiary. Będą składać śluby posłuszeństwa wobec nadchodzącego królestwa i będą je wypełniać.

Wówczas Pan zaprzestanie swego niszczycielskiego dzieła wobec społeczeństw i rozpocznie proces odbudowy, pokazany w następnym proroctwie mówiącym o „owym dniu”.

Droga - Izaj. 19:23

W owym dniu prowadzić będzie droga z Egiptu do Asyrii: Asyryjczyk uda się do Egiptu, a Egipcjanin do Asyrii, i Egipcjanie wraz z Asyryjczykami będą służyć Panu.

Droga służy do komunikacji. Drogi pomiędzy krajami są symbolem pokojowego współżycia, rozwoju handlu i turystyki pomiędzy nimi. Tak, jak we wcześniejszych fragmentach tegoż rozdziału, Egipt i Asyria byli wobec siebie śmiertelnymi wrogami, tak „w owym dniu” pokój zapanauje pomiędzy nimi a tymi, których przedstawiają

oba te kraje. Egipt w dawnych czasach był symbolem cywilizacji, podczas gdy Asyria uosabiała niespokojne elementy. Również i dziś świat podzielony jest pomiędzy obozy bardziej cywilizowane i te niespokojne, pomiędzy posiadaczy i tych, którzy nic nie mają, pomiędzy konserwatystów i liberałów. Pomiedzy tymi obozami nie istnieje głębsze porozumienie. Ale w „owym dniu”, dniu Królestwa Mesjańskiego, obie strony zapoczątkują nową erę wzajemnej harmonii i współpracy.

Metafora drogi bardzo często przewija się w prorocztwie Izajasza. Najbardziej znaną wzmianką jest ta z 35 rozdziału i wersetów 8 - 10, gdzie opisana jest droga zwana „drogą świętą”, co doskonale oddaje warunki do nauki jakie panować będą w królestwie, w którym wszyscy chętni uczyć się będą sprawiedliwości (Izaj. 26:9).

Zapis Księgi Izajasza 11:15 - 16 opisuje otwarcie tej drogi, porównując to wydarzenie do wyjścia z Egiptu za czasów Mojżesza: „A Pan osuszy odnogę Morza Egipskiego gwałtownym swym podmuchem i potrząśnie ręką na Rzekę, i rozdzieli ją na siedem odnóg, tak że ją przejść się da w sandałach. Utworzy się droga dla Reszty Jego ludu, która przetrwa wygnanie w Asyrii, podobnie jak się to stało dla Izraela, kiedy ten wychodził z krainy egipskiej.” Siedem odnóg to siedem głównych odgałęzień Nilu. Całość tekstu, opisująca doświadczenia Izraela, zdaje się dawać do zrozumienia, jakim trudnościom poddani będą mieszkańcy ziemi w swej walce w dążeniu do świętości.

W prorocztwie Izajasza 40:3 oraz 62:10 znajdujemy opis przygotowania trasy pod wspomnianą drogę - wybierania kamieni i przygotowywania prostego gościńca. Jest to cel obecnej dyspensacji - zarówno dla duchowego,

jak i cielesnego Izraela, aby zdobyć odpowiednie doświadczenie tak, żeby w przyszłości wspomagać całą ludzkość w czasie Mesjańskiego Królestwa w osiągnięciu zupełnej doskonałości.

Rola Izraela - Izaj. 19:24,25

W owym dniu będzie Izrael jako trzeci razem z Egiptem i Asyrią błogosławieństwem na ziemi, którą pobłogosławi Pan Zastępów, mówiąc: Niech będzie błogosławiony mój lud Egipt i dzieło moich rąk Asyria, i moje dziedzictwo Izrael!

W dawnych czasach istniała droga, łącząca Egipt z Asyrią. Nazywała się Via Maris i była najważniejszym szlakiem międzynarodowym w czasach biblijnych. Zaczynała się w Egipcie, następnie biegła na północ przez Równinę Filistei i Saronu. Droga przekraczała grzbiet Karmelu pod Megiddo, wiodła przez Dolinę Jezreel, następnie przez Hazor do Damaszku. Izrael był punktem centralnym tej trasy i właśnie na terenie Izraela, w górzystej okolicy na północ od Megiddo najłatwiej można było zatrzymać lub umożliwić wszelki handel. Nie jest zatem przypadkiem, że bitwa Armagedonu, która swą nazwę wzięła właśnie od Megiddo, będzie punktem zwrotnym, poczynszy od którego ludzkość rozpocznie swą trudną drogę do pokoju.

„W owym dniu” cały świat, jak starożytny Egipt, nazwany będzie „moim ludem”, a rozczarowane narody, zobrazowane w Asyrii, będą nazwane dziełem bożych rąk. Izraelowi przypadnie szczególna rola do wypełnienia. Bóg nazywa go - i tylko jego - swoim „dziedzictwem”. Będąc w środkowym punkcie drogi świętości, będzie jego przywilejem aby pomóc zaprowadzić światowy pokój, pełniąc rolę pośrednika i ambasadora, jako przedstawiciele Tysiącletniego Królestwa Chrystusowego.